

Akademie výtvarných umění v Praze  
Studijní program Výtvarná umění  
Ateliér SOCHA 1 / škola Lukáše Rittsteina

DIPLOMOVÁ PRÁCE

**INTERIÉR**

**INTERIOR**

Vypracovala: BcA. Marie Videmanová

Vedoucí diplomové práce: Mgr. akad. soch. Lukáš Rittstein

Oponent diplomové práce: prof. akad. mal. Adéla Matasová

Akademický rok 2018/2019

## INTERIÉR

### Design pro lidské zázemí.

Na počátku bylo světlo, proč by ne? Nápad, myšlenka, zrod něčeho skrytého, to je zápas citů s podvědomím i nevědomím. Světlo, které je někde v každém z nás a vyzařuje svou energii a chce se dostat ven. V instalaci tří postav a torza hraje světlo, něžnost, čistota a niternost důležitou roli.

Pro svou diplomovou práci jsem našla inspiraci u sebe. Inspiraci vycházející z nitra mé vlastní duše. Neptala jsem se, jaká je a odkud pochází. Přicházela ke mně a skrze tvorbu se mnou komunikovala. Tímto procesem jsem zjistila a ujasnila si postupné cíle a celkovou podobu instalace.

Chtěla bych nastínit mojí předchozí tvorbu, ze které čerpám a vyvívám se.

Na AVU k Lukášovi Rittsteinovi jsem přišla z brněnské FaVU, od Michala Gabriela. Moje práce byla vždy pod vlivem zkoumání člověka a těla. Například u spících postav, kdy jsem nechala působit gravitaci na figury muže a ženy ležící na rovné podložce, zdeformované části těla jsem poté ukázala v odlišných instalacích, například z pohledu pod průsvitným igelitem. Poté jsem se zaměřila na sochy haptické, kdy jsem pokrývala části těl zvířecí srstí či peřím. Nebo v mých geometrických sochách, kdy jsem také pracovala s tělesností a zanechávala lidské otisky celých těl v krychlích nebo v kouli. Vždy tedy byla tělesnost stěžejním prvkem mého sochařského pojetí. Nyní jsem chtěla vstoupit do jiného figurálního odvětví a vyzkoušet si intimitu vlastního interiéru. Přetvořit ji na reálný interiér a balancovat na tomto pomezí.

Postavy představují osoby, rodinu, zaplňující domov, a tyto osoby volně přecházejí do předmětů se stejnou funkcí, funkcí zaplnit domov. Každá socha zastupuje osoby z mého blízkého okolí. Tyto osoby jsou pro mě zajímavé svou energií, kterou z nich v reálném životě vnímám a přenáším do jednotlivých ztvárnění.

Jako formu instalace jsem zvolila umělé zázemí symbolizující běžně používané předměty domácnosti, jako je stůl, lampa, lustr a stolička. Stejně tak, jako si většina z nás doma instaluje svůj interiér, působí i rozvržení jednotlivých soch v místnosti. Ke stolu stoličku, uprostřed místnosti lustr a v rohu lampu. Konkrétní druhy předmětů jsem zvolila, protože jsou pro mě základním prvkem k navození a vytvoření hřejivého pocitu, aby se domov stal domovem. Jakmile

přijdeme k sobě domů a zavřeme dveře, vnější svět se stává světem vzdáleným. V tento moment přichází uvolnění, bezpečí a jistota. Láska k našemu domovu a interiéru, který si každý z nás zvolil a obklopuje nás, to je stěžejním kamenem mojí práce.

Uměle vytvořené zázemí je ukázáno nejen v předmětech domova, ale především ve vyobrazených figurách, které představují rodinné zázemí, byť v reálném životě tento vztah mezi sebou nemají. (S identickým motivem vytvořené fiktivní rodiny pracovala i fotografka Dita Pepe, hraje si se svojí identitou a dosazuje sama sebe, do různých společenských pozic. Do bohatých či chudých rodin například manželka manažera, dělníka, křesťanské, židovské či muslimské rodiny, atd.) Já svým rodinným zázemím vytvářím základní celek rodiny a jde mi o ztvárnění jistoty, která je v rodině a v domovu. Jistota vyobrazená základním archetypem předmětů přecházející do základního archetypu rodiny.

Jednotlivým sochám jsem utvářela symboliky a materiály podle mého osobního vnímání rodiny a genderu. Vyobrazen je stojící muž Petr, který symbolizuje zmiňovanou lampu a zároveň otce rodiny. Je v pozici basketbalisty s odhazujícím míčem. Jeho sílu jsem umocnila pocitem, že je z mramoru. V rodině je muž velkou oporou a drží nad ní ochranou ruku s pocitem, že rodinu zajistí. Sedící žena Andrea symbolizuje matku a v této instalaci i stůl. Jako žena utváří domov, stará se o něj a je hostitelkou. Materiálem v čisté bílo-třpytivé barvě se skleněnou deskou. Batole Jeník, nainstalován jako stolička, je malé lidské mládě patřící k matce, symbolizující budoucnost, vývoj, očekávání, bezbrannost, bezprostřednost, křehkost, proto jsem za materiál zvolila glazurovanou keramiku. Jako poslední je skleněná socha torzo ženy Michaely, visící jako lustr. Tato socha je jediná odlévaná přímo z živého modelu, ostatní sochy jsou modelované podle živého modelu. Michaela je tedy sejmutý přímý otisk. Navazuje na mé předchozí práce, kdy jsem pracovala s tělesností a otisky. Skrze tuto sochu nastal u mě vývoj směrem k vytvoření citlivého propojení designu, který přechází v sochy. Michaela je levitující nad rodinou představuje právě tu jistotu.

Utvořila jsem vzájemné propojení věcí denní potřeby s člověkem, aniž bych lidskou figuru deformovala a stavěla ji do nepříjemných pozic. (Jako je už viděno u Allana Jonese, který ve své práci propojil nábytek s ženami. Ženy vyobrazil v sexistické pozici a oblečení, sloužící jako stůl či židle.) Já lidskou postavu zanechávám v přirozené pozici a naopak mi jde o vyobrazení něžnosti a intimity. (Zobrazení interiéru, které je mi blízké, svojí čistotou tvarů a citlivým zpracováním tvoří britská umělkyně Rachel Whiteread. Do plných tvarů odlévá místnosti, schodiště, nebo knihovny. Je to, jako by zdi, podlaha a strop kolem

místnosti byli formou a sochou je pozitivní odlitek prostoru té místnosti. U knihovny to působí jako mé otisky lidí. Knihy zanechávají svůj tvar v otisku, ale ve skutečnosti už tam nejsou.)

Závěrem bych chtěla v této instalaci probudit v divákovi pocit, že je zrovna u někoho na návštěvě. Je to z mé strany možná kliše, ale myslím, že v dnešní době se lidé dozvídají, jak se jejich blízcí a známí mají pomocí nejrůznějších aplikací a hovorem skrze telefon a opomíjí se strávit čas u někoho doma v přímém fyzickém kontaktu a být vítaným hostem. Touto instalací Jsem chtěla v divákovi probudit tento pocit. Právě teď stojíte v mém vytvořeném sochařském interiéru a jste mými hosty. Vítejte!